

Imbi Pajula

MAALOOD

Selles raamastus on tõestisündinud lood ühe suguvõsa lastega.

Tänan oma lapsi ja sugulasi, tänu kellele kõik need lood sündisid!

Toimetanud Heli Hallik

Illustreerinud ja kaaned kujundanud Liina Lippasaar

Küljendanud Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-51-1

Pärnu 2025

Trükk: Arial Bold OÜ

Kirjastus Hea Tegu

www.fil.ee

MINEK

Ühes kõrges korrusmajas elas üks perekond – ema, isa koos kahe lapse Ennu ja Külliga. Ennu oli kolme-aastane naljamees ja väga toimekas poiss. Külli aga viieaastane pikkade valgete juustega lõbus ja heasüdamlik tüdruk, kes oma väikevenda väga armastas. Mõlemad lapsed olid püsimatu hingega nagu lapsed ikka. Ema ja isa pidid neil pidevalt silma peal hoidma, sest alatasa juhtus lastega uskumatuid lugusid ja seda täiesti kogemata.

Kui vanemad olid tööl, siis käisid Külli ja Ennu lasteaias. Lasteaed oli väga suur ja seal käis palju lapsi. Küllile ja Ennule meeldis seal.

Ühel õhtul aga pärast lasteaiast tulekut, astus isa lastetuppa kaval muie näos ning teatas:

„Homme läheme maale vanaema ja vanaisa juurde.”

Selle peale läks toas paras möll lahti. Lapsed hüppasid ja kilkasid nii, et tuba rõkkas naerust.

„Aitab, aitab!” püüdis ema lapsi rahustada, hoides ise kahe käega kõrvu kinni, „mul kukuvad niiviisi kõrvad küljest. Kuidas ma sedasi ilma kõrvadeta maale saan minna?”

Tuppa tekkis vaikus. Laste silmad läksid suureks ning nad silmitsesid tähelepanelikult ema. Ennu astus kikiarvul emale lähemale, kinnitamaks, et ema kõrvad on veel pea küljes alles.

Ema kasutas ära tekkinud vaikuse momenti ning ütles:

„Koristage nüüd tuba ära ja siis nobinal pessu ning voodisse! Kui te kiiresti teete, loen teile veel ühe pika-pika unejutu.”

Hommik algas sagimisega. Lapsed keksisid rõõmsalt mööda tuba ja laulsid:

„Ma-ma-ma-maale, mamma ja papa juurde!”

Kui söök sai söödud, palus ema lastel asjad maale minekuks kokku panna. Külli ja Ennu hakkasid usinasti asju riiulitelt ja kapist kottidesse toppima. Külli oli pakkimisega iseäranisti ametus, sest maale tuli ju igaks juhuks igasuguseid asju kaasa võtta – äkki läheb tarvis!

Saabus vaikus. Asjad olid koos ning lapsed imetlesid oma täis-topitud kotte. Ennu oli suutnud kogu oma varanduse ühte rohelisse seljakotti pakkida. Külli roosa seljakott oli asjadest täiesti punnis. Lisaks sellele oli tal võetud mitu kilekotti, millest ühest paistsid välja nukuasjad, teisest erinevad jalanõud ja kolmandast kamm, patsikummid ning loomulikult kaisukaru, keda ta kuskile maha ei jätnud. Nähes õe kaisulooma, tormas Ennu kiirelt magamistuppa ja tuli sealt tagasi kaisukoer jalgupidi näpus.

„Nii, ongi vist kõik,” ütles ema, vaadates kotihunnikuid esikus. „Viime nüüd asjad autosse ja teeme minekut!”

Kui kotid said autosse, võis sõit alata. Külli ja Ennu istusid auto tagaistmetel turvatoolides, kaisuloomad tugevasti käes. Nad vaatasid aknast välja ning lehvitasid möödaminevatele autodele ja inimestele. Peagi jäi linn kaugele selja taha.

„Ema, kas päike sõidab koos meiega maale?” uuris Külli uudishimulikult taevasse vaadates. „Vaata! Ta ju sõidab kogu aeg meie auto kõrval,” osutas ta sõrmega päikesele.

„Ei, kullake! See vaid tundub nii. Päike on nii kõrgel ja seetõttu paistabki nagu sõidaks ta meiega igale poole kaasa. Ka teised lapsed, kes praegu teistesse maakodudesse sõidavad, näevad päikest samamoodi.”

„Imelik!” jäi Külli mõttesse, kuid oli siiski kindel, et päike saadab vaid nende autot nii.

Ema pani raadio mängima ning peagi suigutas rahulik muusika kaks väikest sõpra tagaistmel unne.

MAAL

Auto peatus maja kõrval. Laste uinaku tagaistmel lõpetas ema, öeldes: „Äratus, unekotid! Me oleme kohal!”

Kohe oli lastel uni nagu tina tuhka kadunud. Nad hüppasid autost välja ning jooksid tuppa vanaema ja vanaisa tervitama.

Vanaema Roosi oli köögis ja askeldas parasjagu pliidi juures. Ta küpsetas pannkooke. Laud oli juba kaetud. Laua keskel seisis maasikamoos koos piimakannuga.

Kui uks prauhti lahti läks, lõi vanaema rõõmust käsi kokku ja ütles: „Oi, jõudsitegi kohale! Tulge siia! Ma mõõdan ära, kui palju te vahepeal kasvanud olete.”

Külli ja Ennu jooksid vanaema juurde ning seisis vanaema ette nagu postid. Ennu ajas oma kõhu iseäralikult punni, arvates, et see annab talle pikkust juurde.

Esimesena kutsus vanaema Küllit:

„No vaatame, kas pudru söömisest on ka kasu olnud?”

Vanaema tõmbas tüdruku endale ligi ja mõõtis käega vastu põlle. Külli seisis tähtsa näoga ja ootas tulemust.

„Näe, juba üle põlle keskkoha. Küll sa oled palju kasvanud! Kas ema ja isa venitavad sind õhtuti?”

„Ei, ma ise kasvan,” vastas Külli uhkelt.

„Tule nüüd sina, Ennu! Vaatame, kuidas sinuga lood on!”

Ennu seisis vanaema ette ja memm mõõtis taaskord käega kõrgust.

„No näed! Ka sina oled palju kasvanud. Juba tasku ülemise ääreni. Varsti oledki suur mees.”

Vanaema sasis Ennu pead ja pani talle patsu vastu tagumikku. See tegi mõlemale lapsele palju nalja.

Köögis toimuva kilkamise peale tuli teisest toast vanaisa Sass. Ta tõstis kõigepealt lae alla Külli ning siis Ennu, pannes nad seejärel kaisutades maha. Laste kilkamise lõpetas vanaema, kes ütles:

„Aga nüüd, pudilased, peske oma käed puhtaks ja siis istume kõik lauda!”

Lapsed tegid nii nagu neile öeldi. Maal vanaema juures pesti käsi natukene teisiti kui linnas. Kõigepealt tõid lapsed laua äärest toolid ja sättisid need pesukausi kõrvale. Käte pesemiseks oli seinal üks imelik topsik, mille all oli tila. Kui seda tila üles lükata, hakkas vett sorinal jooksmas. Selle loksutamine oli tore tegevus, mis meeldis lastele väga. Nad kilkasid ja solistasid veega.

Laste lõbusat kilkamist oli lausa õue kuulda. Ema ja vanaisa, kes tassisid autost asju tuppa, tulid tuppa asja uudistama.

„Mida teie seal mulistate? Terve põrand ujub nagu basseinis,” ütles ema lapsi silmitsedes.

Külli ja Ennu vaatasid uurivalt põrandale. Ennu ütles imestunult: „Basseini pole!”

Vanaisa aga arvas, et vanaema on kööki lastele karusselli teinud ja seetõttu oli nii suur lärm toas.

Ema ajas lapsed pesukaustist eemale, et saaks põrandat ära kuivatada. Siis istuti üheskoos lauda sööma.

Maal oli igaühel laua taga oma koht. Ennu toolile oli kinni seotud suur pehme padi. Ilma padjata oleks poisil toolil istudes ainult ninaots lauale paistnud. Aga ninaga ei saa ju süüa!

Vanaema tõstis mõlemale lapsele suure pannkoogi, pani lusikaga veel moosi peale ja keeras pannkoogid rulli.

„Nii, sõbrakesed! Pistke nüüd pannkoogid pintslistesse!”

Külli jäi vanaema imelikult vaatama, sest ta ei saanud aru, kuidas pannkooke pintslistesse saab pista. Nähes Külli nägu seletas ema, et see tähendab, et tuleb ruttu sööma hakata.

Kui taldrikud olid tühjad, lõi vanaema Ennut nähes imestusest käsi kokku ja lausus:

„Kulla poiss, sa oled ju kõrvuni moosiga koos! Ainult silmad välguvad.”

Vanaema võttis külmkapi pealt peegli ja pani selle poisi ette. Ennu vaatas mõnda aega peeglist, keerates pead kord ühele küljele ja siis teisele ning ütles lõpuks:

„Ilus poiss!”

See ütlus pani kõik lauasolijad lõbusalt naerma.

„Oled, oled!” oli kõigi suurte vastus.

Pärast sööki jooksid lapsed kiiresti õue, et vaadata, mida põnevat seal on. Nad ei olnud ju pikka aega vanaema juures käinud.

ÕUES

Maja ümber oli suur aed. Teisel pool aeda, majast veidi eemal oli mitu väikest maja. Üks neist oli laut, kus elasid koduloomad. Ennu meelest olid laudaelanikud naljakad. Lisaks nende erilisele välimusele oli laudas selline kummaline lõhn, mis mitte kuidagi Ennule ei meeldinud. Kuna loomi oli aga põnev vaadata, pigistasid lapsed juba laudast eemal ninad näppudega kinni ja sammusid kindlalt lauda suunas.

Teel lauta tuli neile vastu vanaisa koer Polla, kes lõbusalt saba liputades laste nägusid limpsida tahtis. Polla limpsimisega oli eriliselt hädas Ennu, kuna Polla ulatas tema näoni paremini. Ennu aga kartis hirmsasti kõdi ja koera limpsimine ajas poisid lõkerdavalts naerma. Mida rohkem Ennu keerutas ja proovis Polla eest põgeneda, seda rohkem tahtis koer teda lakkuda. Lõpuks oligi Ennu rohu peal maas ja veeres rulludes nagu naerupall. Mõne aja pärast pääses Ennu Polla haardest ja lapsed said lauta lipsata.

Laudas oli hämar ja lapsed ei näinud esialgu suurt midagi. Äkki kostis ühest lauda nurgast saginat. Ennu pugest Külli selja taha peitu.

Seejärel tuli kuuldavale madal ja naljakas rõhkimine. Lapsed vaatasid ehmunud teineteisele otsa, aga ära joosta ka ei tahtnud. Neile meenus, et eelmine kord, kui nad vanaema juures käisid, oli ema neile väikeseid roosasid pörsaid näidanud. Nüüd oli laste

imestus suur, kui samas aedikus lõsutasid hoopis kaks ilmatuma suurt siga. Sead uurisid oma seasilmadega aediku ees seisvaid lapsi ning häälitsevad rahulolevalt.

Külli ja Ennu otsisid kogu lauda läbi, aga väikeseid põrsaid nad üles ei leidnudki. Suures tuhinas müksasid lapsed kogemata ühte lauda, mis toetus vastu seaaedikut. Laud kukkus kolinaga maha, võttes endaga kaasa veel kõrval oleva pingi ja kasti. Kolina peale kargas kuskilt välja kana ja kukkus hirmsa häälega kaagutama. Teised kanad hakkasid samuti mööda lauta edasi-tagasi jooksuma.

Lapsed ehmusid ja tormasid nii kiiresti laudast välja, et koperdasid vastu lävepakku ning kukkusid lauda ette käpuli maha. Õige veidike jäi puudu, et nad pehmesse lehmakooki oleksid maandunud.

Nad kargasid kähku püsti ja jooksid kiiruga tuppa. Vanaema, kes oli laudast tuleva lärmi peale tulnud uksele vaatama, küsis:

„Ega te ei tea, mis kanadel viga hakkas, et kaagutavad seal nagu topskid?”

Ennu ütles:

„Mina ei tea kanadest midagi. Käisime Külliga laudas põrsaid otsimas, kuid põrsaste aedikus olid ainult suured sead ja väikesed olid kuskile kadunud.”

„Oh teid küll!” püüdis vanaema seletada, „need ju olidki teie pisi-kesed põrsad, kes on nüüd vahepeal lihtsalt suureks kasvanud.”

Vanaema püüdis seajutu vahel selgusele jõuda, miks kanad nii kohutavalt kaagutasid ning lapsed tunnistasid üles, et olid laudas kogemata ühe laua vastu toetades selle maha ajanud ning seejärel kukkus veel mitu asja kolinal pikali, mille peale nad laudast välja tormasid.

„Nüüd on siis selge, mis kanu ehmatas ja neid tulistjalu kaagutas mööda õue ringi tormama pani,” sai vanaema asjale selgust. Ülejäänud päev möödus rahulikult. Lapsed veetsid oma aega õues mängides nagu korralikud lapsed ikka.